

Expansiunea

Din 1946 până în 1960 Opus Dei a început munca apostolică în diferite țări: Portugalia, Italia, Marea Britanie, Franța, Irlanda, Statele Unite, Kenia, Japonia, sunt numai câteva.

31.12.1945

Din 1946 până în 1960 Opus Dei a început munca apostolică în diferite țări: Portugalia, Italia, Marea Britanie, Franța, Irlanda, Statele Unite, Kenia, Japonia, sunt numai câteva.

Diabetul era cauza neplăcerilor celor mai mari pentru Părintele. Avea o constantă durere de cap, suferea mult de sete, s-era îngrășat mult, în afară de deranjamentele capricioase ale acestei boli. În fiecare zi îi erau injectate alte doze de insulină. Dar el nu pierdea veselia nelipsită. Și glumea cu buna sa dispoziție despre excesul de zahăr în sânge: „Ar trebui să mă numiți Pater dulcissimus”. Părea că nu dă importanță faptului că boala este nevindecabilă.

La 27 aprilie 1954 părintele Alvaro îi injectase insulina și s-au așezat la masă. Dintr-o dată Părintele ceru:

„Alvaro, dă-mi dezlegarea”

Părea că-i este bine și părintele Alvaro, tulburat, îi răspunse:

„Dar Părinte, ce spui?”

„Dezlegarea!”

Văzând că nu înțelege, Părintele a început să-i amintească formula:

„Ego te absolvo...”

A pierdut simțurile, a căzut pe o latură a fotoliului și schimbă instantaneu culoarea: roșie, violet, palid...

Părintele Alvaro îi dădu dezlegarea și chemă în fugă medicul. Când acesta a sosit Părintele era pe punctul de a-și relua simțurile. A fost tratat de un șoc anafilactic. A rămas orb pentru câteva ore, dar... se vindecă. Se vindecă complet. Îi rămaseră peste ani unele consecințe ale bolii, dar nu mai era diabetic. Profesorul care avea grijă de el a rămas uluit. Infirmitatea durase mai mult de zece ani.

Villa Tevere, reședința romană

În reședința de la Roma, în strada Bruno Buozzi – încă o dată fără bani,

încezându-se în providența lui Dumnezeu și cu încurajarea a diferitelor personalități ale Sfântului Scaun – era în mijlocul unui șantier. La început trebuiau sistematizate în edificiul mic al camerei de portar, cunoscut ca pensionat și unde nu erau nici paturi. Acum proiectul casei prindea formă. O casă, spunea fondatorul, nu bogată, dar de lungă durată, tocmai pentru iubirea sărăciei: Villa Tevere.

Erau acei ani de expansiune în Europa și în America. În 1946 unii membri ai Operei au început în Portugalia, în Italia și în Marea Britanie. În 1947 în Franța și în Irlanda. În 1949 a fost rândul Mexicului și al Statelor Unite. În 1950 Chile și Argentina, în 1951 Columbia și Venezuela, în 1952 Germania. Și mai departe de la acest pas. Deja în 1948 s-a putut reuni într-un curs de formare de vară primii din diferitele țări.

Opera creștea bine în locuri foarte diferite între ele, demonstrând că era o lucrare a lui Dumnezeu. Și veneau oameni de peste tot, provenind din ambiente culturale și sociale foarte diferite. Se năștea trebuința de a da o formație mai eficace. Astfel, în 1948, chiar dacă în condiții de locuință cu totul precare, sfântul Josemaría ridicase Colegiul Roman al Sfintei Cruci. La el au venit membrii Operei din toată lumea, pentru o perioadă deosebită de formare apropiată de inima Bisericii și de Operă.

La 12 decembrie 1953 ridică Colegiul Roman al Sfintei Maria, pentru femeile din Opus Dei, cu scopuri asemănătoare. De atunci sunt mii de persoane formate în aceste centre. Și mulți bărbați au primit hirotonirea sacerdotală.

Cooperatorii lui Opus Dei

Deschiderea departe văzătoare și cu anticipare a acelor ani a fost acela de

a admite cooperatori chiar și ne-catolici. „Opus Dei, de când a fost fondat, nu a mai făcut deosebiri: muncește cu toții și conviețuiește cu toții, pentru că în orice persoană vede un suflet de respectat și iubit. Și acestea nu sunt numai cuvinte: Opera noastră, cu autorizația Sfântului Scaun, admite ca și cooperatori ne-catolici, chiar și necreștini”. Așa încât sfântul Josemaría putea să spună, în glumă dar cu mult respect, lui Ioan al XXIII-lea: „Eu nu am învățat ecumenismul de la sanctitatea voastră”, pentru că ne-catolicii, și chiar necreștinii, erau deja cooperatori ai Operei înaintea pontificatului vostru.

Prin țările Europei

Părintele trimitea pe fiii și fiicele sale în diferite țări cu aceeași încredere în Providență cu care el a inițiat orice activitate. Fără nimic, așa cum Isus trimitea pe discipolii săi. Dar

apoi îi urma cu grijă paternă.
Înfrunta deplasări lungi și incomode
pentru a merge să-i găsească, sau
pentru a pregăti terenul (cu
rugăciunea și întâlnind autoritățile
bisericești) înainte de sosirea lor.
Deja în 1945 sora Lucia, vizionara de
la Fatima, insistase ca Opera să
înceapă în Portugalia. În 1949 la
primit cu entuziasm la Munchen în
Bavaria cardinalul Faulhaber, cerând
sosirea Operei pe tărâmul său. Apoi a
fost rândul orașelor Zurich, Basilea,
Bonn, Koln, Paris, Amsterdam,
Luvain și atâtea alte orașe.

Ajunse și la Viena, încă cu soldații
sovietici pe străzi. În capitala
austriacă a început să se roage și
aspirația Sancta Maria, Stella
Orientis, filios tuos adiuva!,
gândindu-se la țările care după
războiul mondial rămaseră sub
puterea comunistă. Călătorea într-un
automobil nu prea comod, și pe
străzi adesea martirizate de conflict,

dar îmbucura călătoria însoțitorilor săi intonând cântece, și cu conversația sa. Adesea ținea meditația în mașină, comentând cuvintele Domnului: „Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit ca să mergeți și să aduceți roade, și roadele voastre să rămână”. Nu lipseau niciodată vizitele la sanctuarele mariane.

Călare între sfârșitul anilor cincizeci și începutul anilor șaizeci a mers de mai multe ori în Anglia pentru a petrece acolo câteva săptămâni.

Punea speranțe deosebite în acea națiune, fie pentru tradiția sa universitară fie pentru influența pe care o avea în lume. „Această Anglie este un lucru foarte frumos!” scria. „Dacă ne ajutați, vom munci tare în această răscruce a lumii: rugați-vă și oferiți cu bucurie mici mortificații”.

În august 1958 mergea pe City din Londra, impresionat la constatarea prezenței a multor instituții

puternice și consolidate. Ar fi posibil de a purta acolo lumina lui Cristos, spiritul Operei?

Acel dute-vino al oamenilor din toate rasele, vorbea poate de o lume creștină? I se păru că totul este de făcut și simți greutatea întregii sale slăbiciuni.

«Eu nu o voi face, Doamne, nu o voi face!»

Dar Domnul l-a făcut să înțeleagă:
«Tu nu o vei face, dar eu da».

O zi la Roma

Ritmul normal al zilelor sale nu varia mult în toți anii romani. Ordonat prin natură și prin virtute, știa să multiplice timpul propriu.

Se scula repede dimineața, făcea jumătate de oră de rugăciune mentală împreună cu un grup din fiii săi, celebra Sfânta Liturghie, care era

centrul și rădăcina nu numai al zilei, dar și al vieții sale întregi. În timpul micului dejun, într-adevăr frugal, arunca o privire pe știrile din jurnale, și aceasta era, ciudat, un moment de uniune intensă cu Dumnezeu, de mulțumire și de reparație. Împreună cu părintele Alvaro, atunci secretar general al lui Opus Dei, lucra apoi la afacerile ordinare ale guvernului Operei. Știrile, consultațiile, planurile apostolice ajungeau din toată lumea și Părintele avea ca normă să nu-i facă să aștepte.

La sfârșit dimineața primea adesea vizite care cereau rugăciunea sa, sfatul și afecțiunea sa. Veneau să-l afle persoane din toată lumea, membri Operei sau nu. Și toți ieșeau de la el încurajați. După prânz, se întreținea în conversație familiară cu colaboratorii mai intimi sau cu studenții din Colegiul Roman. Și apoi se întorcea la muncă, la rugăciune, la

recitarea rozariului, la studiu și la
pregătirea scrierilor sale.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
expansiunea-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/expansiunea-2/) (28.03.2026)